

Ploha je bila ob gabrove veje, Tončku pa so tudi padale debele kaplje po licu. Kar zasliši zategnjeni: »To—o—nček!« pa še enkrat: »To—o—onček!« Znan se mu je zdel glas, popolnoma pa vendar-le ne. »Kaj, če bi bil občinski sluga?« mislil si je in molčal. Toda kmalu so ga našli mati, ki so ga šli iskat, brž ko sta pribezljali domov sivka in rdečka brez Tončka. Ravno so pobirali s preslico pepel iz peči, da bi zakurili za večerjo, ko sta kravi primukali proti hiši. Ker Tončka ni bilo za njima, kakor drugekrati, šli so ga iskat privezavši kravici.

Našli pa so ga šele potem, ko so šli za dobrih dvajset korakov od njega naprej.

»Kako pa da me nisi poklical? Ali me nisi videl, ko sem šla mimo tebe?« vprašali so ga mati.

»Seveda sem vas videl — pa sem mislil, da je še kdo drug z vami«, opravičeval se je Tonček.

In sedaj je povedal Tonček, koliko skrbij so mu prizadejali nesrečni »štantje«.

»Zakaj mi nisi vsega odkritosrčno povedal?« karali so ga mati dobrohotno; »čemu ti je ta strah? Pa pod gabrom stojiš ob taki nevihti! Kako lahko bi treščilo v gaber! Le mene vselej ubogaj in meni vse zaupaj!«

Tonček je šel moker z materjo domov ter bil te misli, da je najbolje vsako krivdo préej priznati, drugače zabrede človek iz stiske v stisko in težavo, prav res »z dežja pod kap«.

Kajtimar.

Jagnje in volk.

Volk, ki je bil že marsikatero jagnje raztrgal in pri vsakem imel priliko opazovati jednako potrpežljivost, začne nekega dné primerjati svojo divjost z jagnjetovo pohlevnostjo. »Seveda«, reče končno sam sebi, »ko bi imela ovca moje zobe in mojo moč, bila bi ravno tako huda kakor jaz; tako je pa lahko krotka in potrpežljiva, ker nima moje moči in sposobnosti za nasprotno zle lastnosti.« — Hudobnež nerad prizna čednosti blagih ljudi, ker sicer bi moral zavreči svoje lastne napake in pregrehe.